

Els sis integrants de Very Pomelo, amb Xarim Aresté a la dreta ■ VIBRA

Very Pomelo, el grup de Xarim Aresté, guitarrista de Sanjosex, torna a posar en marxa la seva batidora d'estils a 'Xurrac asclat'

Visca el descontrol

Guillem Vidal
BARCELONA

Retornats triomfants d'una gira per l'Estat, els Very Pomelo de Xarim Aresté (guitarra solista de Sanjosex) ja són un altre cop a Barcelona, on acaben de publicar el seu segon disc, *Xurrac asclat*, i on el dia 9 d'abril actuaran al Festival de Guitarra. *Xurrac asclat* representa un decidit pas endavant en la trajectòria d'un grup que tant pot arribar a recordar Adrià Puntí com El Petit de Cal Eril, d'una originalitat estilística fins i

tot desconcertant i que, sens dubte, aporta viscerals i descontrol a l'escena pop-rock catalana.

"Aquests concerts a fora han anat molt bé. La gent, en el fons, vol sang i fetge, i nosaltres en els concerts ho donem tot", assegura Aresté. A *Xurrac asclat* —portada del qual no és altra cosa que el títol del disc escrit matusserament en retolador en una caixa de cartró que emmagatzemava discos de Lagartija Nick, amb els quals comparteixen la discogràfica Chesapik—, el grup passa pel *túrmix* rock &

roll, *garage*, blues, cabaret, folk-rock *dylaní*, ritmes balcànics i qualsevol estil que se'ls posi al davant. "Els estils es mengen els uns els altres", conclouen. La rumba i el *rockabilly* que predominaven en el seu disc de debut d'ara fa un any, *Figaro Figaro*, però, ja no hi són tan presents. "Aleshores tocava amb Pantanito i Carles Mestre —recorda Aresté—, i tenia la rumba més present. *Figaro Figaro* el vaig fer a l'estiu amb la finestra oberta i suant; aquest, en canvi, a casa la meua àvia i la masia de la meua tieta a

Flix [d'on Aresté és originari] i al meu pis de Barcelona, pelant-me de fred".

Very Pomelo no han perdut, però, un sentit de l'humor particular, darre-

"La gent, en el fons, vol sang i fetge, i nosaltres en els concerts ho donem tot", diu Xarim Aresté

re del qual s'hi amaga una visió nihilista i amarga de la vida. Si a *Figaro Figaro* arribaven a citar en un tema tots els grans tòtems de la Nova Cançó, a *Xurrac asclat* acaben proclamant reiteradament "Catalunya triomfant". El tema del disc, asseguren, tanmateix, és l'amor. "És un homenatge a la gran vagina creadora —etziben—. Hi surten l'ex, la mare, la iaia, la filla d'un amic, la companya de pis, la mare terra... Dificilment es pot fer res en l'art que no reflecteixi l'amor cap alguna cosa". ■

Mascarell diu que la retallada ha de ser "fina"

Montse Frisach
BARCELONA

El conseller de Cultura de la Generalitat, Ferran Mascarell, creu que la retallada dels pressupostos de cultura s'ha de fer "aplicant el bisturí de manera molt fina perquè afecti el mínim possible els sectors més dèbils, les institucions més grans poden patir una mica més però les petites hauran de patir el mínim possible".

Mascarell es va reunir ahir a la tarda amb representants de les catorze associacions professionals que conformen la plataforma No Retalleu la Cultura, que dilluns a la tarda va convocar una manifestació de protesta contra la retallada a la cultura.

A la sortida de la reunió, les dues parts van manifestar que estaven satisfetes de la trobada i van reconèixer que havien compartit la idea que, d'acord amb la greu situació de crisi econòmica, "l'excepció cultural no es podrà aplicar aquest any", segons va insistir Mascarell. "Seria desitjable que l'impacte de la retallada, sobretot sobre el teixit productiu, sigui zero", va dir el secretari de l'Associació d'Artistes Visuals, Florenci Guntín, a la sortida de la trobada.

Durant la reunió els representants de les associacions professionals van remarcar a Mascarell que "la situació és d'extrema gravetat per al sector". "Si es produeixen més retallades els efectes podrien ser irreversibles", va afegir Guntín. ■

Aixecant acta notarial

L.L.
BARCELONA

"La novel·la negra en català ha estat el notari dels molts i variats canvis dels darrers anys", explica el periodista, crític literari i novel·lista Sebastià Bennasar (Palma, 1976). I ell podríem dir que ha estat el notari d'aquest fet. L'acta en què recull i argumenta aquesta afirmació és *Pot semblar un accident*. La

novel·la negra i la transformació dels Països Catalans, 1999-2010, publicat per Meteora.

Bennasar, que viu entre Lisboa i Barcelona, confessa que l'assaig va ser una idea de la seva dona, i afegeix: "Jo ja tenia el discurs clar, em calia fer la demostració de tot plegat".

Ha inventariat les 181 novel·les negres publicades els darrers deu anys. "Vol ser un estudi exhaus-

tiu, però hi faltaria algun títol dels d'última hora". "La grandesa de la novel·la negra, que no és per res un subgènere, és la capacitat d'anàlisi sociològica per mostrar canvis com ara una concepció de la ciutat de Barcelona que va a pitjor (és l'única ciutat on els *guiris* es poden pixar a la façana de l'Ajuntament i no passa res); la corrupció política (Ferran Torrent ha comptat trenta càrrecs

Sebastià Bennasar ha publicat un assaig en què inventaria i reivindica la novel·la negra escrita en català ■ QUIM PUIG

imputats per corrupció que es presenten a les eleccions); l'assimilació de tota mena de violència; l'emigració; les màfies...".

Un assaig ben documentat, amb capítols temàtics i annexos enriquidors, que d'alguna manera en continua un d'anterior d'Àlex Martín, que signa el pròleg: "Entre tots dos recollim les obres des del 1954 fins a l'actualitat; penso que aquest estudi posa les bases per a d'altres de més específics".

No sembla un accident, és un acte premeditat que estarà anys vigent. Allò que se'n diu un cas obert. ■